

Verslag vrijwilligerswerk Nepal Anja Brassler januari 2018

Deel 1 Kinderhuis Duhabi

Na een paar dagen rust in Nagarkot met een lokale vlucht naar Biratnagar vertrokken. Op het vliegveld hartelijk verwelkomt door homemanager Jayanti met Jaskumar. Beiden waren helemaal verkleumd. Door mist (wat veel voorkomt) was er vertraging.

In het kinderkuis Duhabi viel ik met mijn neus in de boter omdat er 's avonds een programma was van een soort Lionsclub van zakenmensen van een bepaalde kaste (van oorsprong uit India). Zij woonden voornamelijk in Biratnagar.

Ze hadden als cadeau trainingsbroeken en koekjes voor de kinderen meegebracht. Ze hadden ook een kok meegenomen die heerlijk gekookt heeft voor de kinderen en gelukkig mocht ik mee genieten. Evenals van het dansprogramma dat de kinderen uit dankbaarheid toonden. Heerlijk om de glunderende gezichten te zien. Het optreden had ook een mooi staartje omdat een van de kinderen, Amrit, gevraagd werd de volgende dag langs te komen bij een van de zakenmensen in Biratnagar (met Jayanti) om extra danslessen te bespreken. Hij was hen opgevallen.

De kinderen

Amrit. Voorheen was er sprake van wat zorgen rondom Amrit waar uitgebreid over gesproken is. Zowel met het bestuur van Duhabi, de school en met mij als pedagogisch adviseur. Hij wilde midden in het jaar van school veranderen. Van een particuliere school naar een publieke school. Het gesprek met de school waar hij nu op zit heeft veel opgeleverd waardoor zijn mening is veranderd. Het was heel ongunstig om midden in het jaar te veranderen. Hij zou dan een klas lager moeten beginnen. Daarnaast heeft de school waar hij nu op zit een hele goede naam en kan hij op basis daarvan al een betere baan krijgen. Ook met voetbal en hardlopen is hij een uitblinker. Je ziet hem nu stralen. Hij loopt trots in zijn danskleding die hij ook gekregen heeft van zijn sponsor. Hij gaat nu elke week naar Biratnagar voor dansles.

Hij focust zich nu meer op wat hij wel kan en waar hij goed in is. Zoals in sport en in dansen. Fijn dat er oog is voor het belang van het kind. Hij liep zo trots als een pauw rond in de kleren die hij gekregen heeft om te dansen.

De broertjes Raut. Ook gewerkt met de twee broers Raut. Vooral de jongste Ritan is erg slim en heeft een sterk karakter. Hij luistert daarom niet naar Milan, zijn oudere broer. Hij wordt dan boos en ging in dit geval met slippers gooien wat weer een reactie oproept. Is voor de toekomst nog een aandachtspunt.

Toyas. Ook uitgebreid gesproken met Toyas vooral om te achterhalen wat er precies gebeurd is rondom zijn weglopen en waar hij geweest is. En wat heeft gemaakt dat hij terugkwam. Gezegd dat we blij waren, dat hij terug is, maar dat we ook erg ongerust zijn geweest. Later viel me op dat hij meer respect heeft voor mannen (in dit geval Puran) dan voor vrouwen, zoals de huismoeders. Bij Jayanti komt hij nooit openlijk in verzet. Er met hem over gehad dat hij zich te houden heeft aan de regels van het huis.

Jaskumar. Daarnaast gewerkt met Jaskumar. Het is echt ontroerend en geeft veel voldoening als je merkt hoe de kinderen open staan voor echte aandacht. Met name hier gewerkt om beter te luisteren. Het ook over zijn vader gehad die omgekomen is bij een auto-ongeluk. Een groot verdriet.

Aan zijn moeder had hij niets. Een oudere zus gaf hem eten. Later toen ik terug was ook aandacht besteed aan zijn angst voor auto's door het ongeluk van zijn vader. Terwijl ik daarnaast zag dat hij zeer geïnteresseerd was in auto's. Op de terugweg ook aandacht besteed aan **Anju** die vorig jaar vroeg of we haar familieleden konden achterhalen. Met Jayanti over gehad en er bleek niemand te vinden te zijn. Toen we dat aan Anju vertelden was ze heel verdrietig. Haar gezegd dat ze ondanks dat de moeite waard is om van te houden en haar ter verwerking tekeningen laten maken. Ik probeer ze op te sturen. Ze kon erg koppig zijn. Jayanti had moeite met haar. Na het werk was ze veel zachter. Ook gewerkt met **Pramila** die zich voor 11 jaar heel kinderlijk voor kan doen. Het bleek te maken te hebben met een zusje dat na haar geboorte was overleden. Indrukwekkend dat ze zich daarmee identificeerde. En loyaal was aan het zusje. Daarna veranderde ze.

Reeju is nog naar Dharan gekomen om mee te helpen met de muurschildering van de school. Geloged bij Madan Dhakal. Fijn dat dat kon en Jayanti voldoende vertrouwen had om hem te laten gaan. Het was een feest om hem erbij te hebben: hard werkend, betrokken, en een fijne gast in huis. En zeer goed in tekenen en schilderen. En heeft daar veel plezier in. Hij studeert binnenkort af. En is nog maar 16!

Jayanti

Met Jayanti uitgebreid gesproken over de onderwerpen waar ze zorgen om heeft en ondersteuning bij nodig heeft. Betr. haar rapportage gekeken wat evt. beter kan. Daarnaast gekeken naar alternatieven om het gedrag van kinderen positief te beïnvloeden. Aangeraden weer iedere maand een prijs uit te reiken zoals mr. Raut dat ook deed.

1. Voor goed gedrag
2. Goede schoolresultaten
3. Goede hygiëne

Daarnaast uitgebreid geskypet met Ramesh Tamrakar, vriend van Henk Hooghuis en adviseur van de stichting.

Met name besproken dat Jayanti 26 jaar is en geen ervaring heeft met management (rapportage) en geen ervaring met kinderen.

Ramesh Tamrakar heeft beloofd iedere 14 dagen langs te komen om als mentor Jayanti te begeleiden. Zijn reiskosten worden vergoed door de stichting.

In het gesprek met Jayanti, de huismanager van het kinderkuis Duhabi, nu 1 ½ jaar in dienst, werd me duidelijk dat ze dol is op de kinderen en zeer gemotiveerd om dit werk te doen. Haar studie staat op een laag pitje omdat ze daar nauwelijks tijd voor heeft. Wel heeft ze extra instrumenten nodig zowel pedagogisch als qua management.

De excursie

Met de kinderen (10) die mee waren met de excursie uitgebreid gesproken over hun ervaringen. Dat ook met Puran (officemanager) besproken.

Voor de kinderen was het een onvergetelijke ervaring wat diepe indruk op ze gemaakt heeft. Het heeft hun een besef van trots op hun land gegeven zoals ook in Nepal kun je goed werk vinden. Het heeft hun horizon verruimt. Of er een geschikte werkplek uitkomt hangt erg af van

1. de fase van hun schoolopleiding
2. hun wensen en ambities.

Zoals Puran zegt: "Tijdens de tour zeiden een aantal jongeren: ik wil op de steenfabriek werken of in de koffiешop" uit het enthousiasme van dat moment. Maar terug weer thuis veranderde dat. En was dat wat al gepland was toch vertrouwder en daarom aantrekkelijker? Zoals Jeeranjebee en Bejeh, die afgestudeerd zijn vanuit het Saraswati kinderhuis om elektricien en huisschilder te worden. Voor beiden is trouwens een werkplek gevonden waar familieleden wonen c.q. werken. Ook als weeskind blijft dit wezenlijk in Nepal.

Hoe zit het met de POP (Persoonlijk Ontwikkelings Plan) gesprekken met de werknemers van SHC? Het lijkt me in het belang van de kinderen dit jaarlijks te laten plaatsvinden.

Een ander bezoek dat langs kwam waren een aantal jongeren van de school waar de voorzitter van het bestuur directeur is. Vol trots zat hij erbij terwijl de jongeren van zijn school (eindexamen kandidaten) trots hun cadeaus aan de kinderen overhandigden. Ze hadden zelf geld opgehaald om de kinderen deze cadeaus te kunnen geven, kleding en ook levensmiddelen.

Het valt me op hoe het kinderhuis gedragen wordt door het bestuur. Ze kijken echt naar het belang van het kind en wat het beste is voor het kind. Zoals bij **Zita** die zonder diploma, dus ook zonder burgerschap zit. In Nepal geeft dat weinig kansen en mogelijkheden. Men is bezig om te kijken waar een plaats is op een fabriek waar ze op haar plaats is. Zita zelf wil heel graag aan het werk en is er klaar voor om in de buurt van Dubahi haar steentje bij te dragen.

Alles heeft meer tijd nodig dan in Nederland. Zo is men nog steeds bezig lokale sponsors te zoeken voor het restaureren van het gebouwtje achter het huis.

Wel neemt het aantal lokale sponsors toe. Zo vertelde men toen ik op de terugweg langs kwam dat iemand voor de aanleg van warm water had gezorgd. Heel erg nodig lijkt me tijdens zo'n koude winter.

De huismoeders

Ik zou onderzoeken wat hun goede en minpunten zijn. Ik vind ongeletterdheid geen motivatie voor ontslag. Jayanti en de mentoren zijn tenslotte aangesteld voor leer en studie.

Wel zou ik kijken naar de zorg voor en de betrokkenheid bij de kinderen van de huismoeders. De vraag is ook nog of ze luisteren naar Jayanti als manager.

Tot zover deel een.

Amsterdam, 15 februari 2018.

Anja Brasser.